

TYHJÄ

MAA

Ilkka Enkenberg

NÄYTE

LUKU 1

Suuri pelto aaltoili. Tuuli sai sen näyttämään mereltä, kun loputtomat tähkärivistöt kumarsivat ja nousivat jälleen yksi toisensa jälkeen. Choum sulki silmänsä ja antoi lämpimän ilman hyväillä kasvojaan. Hän tunsu, kuinka tuuli kantoi mukanaan hienoa hiekkaa, joka oli peräisin peltoja ympäröivältä autioituneelta tasangolta.

Tuuli kääntyi. Nyt se tuntui toisella poskella. Hän avasi silmänsä. Jälleen kasvirivistöt kumarsivat mutta eri suuntaan. Samalla paljastuivat mustat korret. Pystyyn mätänevistä kasveista lähtevä vastenmielinen haju tulvi Choumin sieraimiin. Kuolleen viljan osuus pellosta oli selvästi suurempi kuin edellisvuonna. Seuraavana vuonna yli puolet viljasta kuolisi pystyyn.

Choum muisti vielä hyvin, kuinka ruoka oli loppunut ennen suurta sotaa. Valtavat ihmismassat olivat lähteneet liikkeelle, kun rannikot olivat jääneet nousevan veden alle ja suuri osa maasta muuttunut asumiskelvottomaksi autiomaaksi. Kuivuus oli romahduttanut sadot jo aiemmin, ja pian romahtivat myös kalakannat. Ne, joilla vielä oli jotain, halusivat pitää siitä kiinni. Alkoi sota, joka lopulta tuhosi kaiken.

Ainakin lähes kaiken. Osa ihmiskunnasta selviytyi kuka mitenkin. Choum selviytyi, koska sattui palvelemaan tarpeeksi pohjoisessa, kun ydinaseet otettiin käyttöön. Pian sen jälkeen alkoi kaaos. Kaikkien sota kaikkia vastaan. Voitolle pääsivät ahneimmat.

Kovempi puuska sai hänen pitkän öljykangastakkinsa helman hakkaamaan pohjetta vasten. Hiekanjyvät tunkeutuivat hänen rintaliiveinään käyttämiensä kangassuikaleiden ja ihon väliin. Hänen pikimusta kihara tukkansa hulmusi niin, että siinä olevat harmaat raidat erottuivat selvästi. Choum työnsi kätensä takin taskuihin. Kangas oli kovaa ja kuivaa. Toisessa taskussa oli reikä, sen läpi oli kulkenut luoti. Ehjässä taskussa hän piti yleensä autiomaalasejaan, mutta nyt ne eivät olleet siellä.

Kun tuulenpuuska hellitti, Choum kuuli takaansa, pelloille vievältä hiekkatieltä lähestyviä askelia. Hän kääntyi katsomaan ja näki lapsen kävelevän kohti. Kun resuisiin vaatteisiin puettu lapsi saapui hänen luokseen, he seisoivat hetken rinnakkain peltoa katselemassa.

– Minun käskettiin tuoda sinulle sana: saavu huomenna jo aamulla, ennen Kokoontumista.

Choum nyökkäsi. Kylien Kokoontuminen järjestettiin joka vuosi samaan aikaan, ja kahtena edellisenä vuotena sen tunnelma oli ollut tavallista kireämpi, sillä kaikilla oli huoli ruoasta. Lisäksi melko lähellä sijaitsevaa Gomia johtava Merc halusi kaikki kylät valtaansa.

Lapsi istui pölyiseen maahan.

– Kerro taas merestä.

Choum katsoi lasta hetken ja huokaisi.

– Kun tuulee, meri aaltoilee kuin tuo pelto. Jos tulee kovaa, aallot voivat olla korkeampia kuin päällikön rakennus kylämme keskellä. Kun aurinko paistaa, meri on kirkas. Kirkkaampi kuin autiomaa, joka levittäytyy kylän toisella puolella. Mutta parasta meressä on uiminen. Kun heittäytyy mereen, niin... Sitä ei voi verrata mihinkään muuhun. Meri pesee hiekan ja hien ja kaikki huolet pois. Hetkeksi.

– Kerro sodasta, kun olit meren rannalla. Siitä kun taistelit Kyron kanssa ja sait tuon arven.

Varjo kulki yli Choumin kasvojen. Hän tunsu, miten tuulessa tanssivat kiharat koskettivat poskessa olevaa arpea.

– Äitisi on kieltänyt kertomasta sodasta.

– Eikä ole. Sinä vain et halua kertoa. Arvaa, mitä äiti sitä paitsi sanoi?

– No?

– Että kysy siltä joskus, miksi sen silmissä on sellainen katse.

– Millainen katse minun silmissäni on?

Lapsi katseli hetken Choumia silmiin.

– Äiti sanoo, että sinun katseestasi näkee, että jokin sinun sisälläsi on kuollut.

– No, mitä mieltä sinä olet? Choum kysyi.

He olivat hetken vaiti.

– Äiti on oikeassa. Mutta kerro edes, miten sota loppui.

– Sota ei oikeastaan loppunut, ammukset vain loppuivat.

– Kerro siitä, kun valtasitte Kyron kanssa kahdestaan sen bunkkerin ja teloititte eloonjääneet.

Choumin kulmat painuivat kurttuun.

– Mistä sinä tuollaista olet kuullut?

– Kuulinpahan vain.

Choum käänsi katseensa pois.

– Alahan painua siitä.

Lapsi katseli hetken maahan ja nosti sitten katseensa Choumin kaulalle.

– Kerro vielä, mistä löysit tuon.

Choumin kaulalla roikkui nahkahihnaan pujotettu pala oranssia meripihkaa.

– Minä löysin sen meren rannalta, kaukaa pohjoisesta.

He lähtivät kävelemään pelloilta kylään johtavaa tieuraa. Molemmat tuijottivat hiekkaa ajatuksissaan. Tuuli humisi tien vieressä kohoavan viljasiilon peltisissä kyljissä. Äiti kolmen lapsen kanssa liittyi juuri jonoon, joka kiemurteli kylän suunnalta raunioituneiden rakennusten välistä kohti siiloa. Oven vieressä seisoj vanha mies, joka mittasi jyviä jonottajille. Hieman syrjemmällä vahtia piti kiväärillä aseistautunut nuorukainen, joka silmäili jonottajia tuima ilme kasvoillaan.

– Miksi kasvit muuttuvat mustiksi? lapsi kysyi.

– Se johtuu taudista, joka saa ne mätänemään.

– Äiti sanoi, että viljalla on rutto. Mikä on rutto?

– Se on sairaus. Ihan kuin ihminenkin voi tulla kipeäksi, kasvikin voi sairastua.

Choum yritti hymyillä lapselle, mutta sai aikaan vain irvistyksen. Viestintuoja kääntyi ja lähti juoksemaan kohti kotiaan.

Ihmiskunta oli pilannut viljan, niin kuin kaiken muunkin. Vilja oli jalostettu liian pitkälle. Kun katastrofit olivat seuranneet toisiaan, vain yksi laji oli selvinnyt. Nyt sekin oli kuolemassa.

Choum tuhahti.

Hän suuntasi kohti asuntoaan. Se oli pieni kivitalo kylän laidalla, joka oli kauan sitten ollut monikerroksinen talo kaupungin diplomaattialueella. Siitä oli enää jäljellä vain alin, betonista valmistettu kellarikerros, jonka seinistä oli lohkeillut paloja sieltä täältä. Talon takaa alkoi betonierämaa, vuorten juurille kurottava täysin tuhoutunut alue. Choum nyökkäsi tervehdyksen naapurilleen, joka palasi juuri keräämästä oksia. Saalis näytti laihalle, oksia tai ylipäänsä poltettavaa ei ollut helppo löytää.

LUKU 2

Oli aamu, ja Choum oli ollut jalkeilla vasta hetken, kun oveen koputettiin. Koputuksesta ei voinut erehtyä, Choum tunsu sen sodan ajalta. Se oli turvakoodi, ja koputtaja oli Kyro. He tunsivat toisensa vuosikymmenten takaa, sillä olivat taistelleet samassa yksikössä. Sodan hiivuttua ja joukkojen hajottua ryösteleviksi rosvolaumoiksi he olivat olleet mukana pienessä ryhmässä, joka oli löytänyt turvapaikan entisen Euroopan sydämessä sijainneesta raunioituneesta kaupungista. Se oli nyt heidän kotikylänsä.

– Käy sisään, Choum sanoi.

Matalaan huoneeseen astui ryhdikäs mies yllään maastokuvioiset vaatteet. Tumma parta ei ollut harmaantunut, vaikka niin olisi voinut kaikkien vuosien jälkeen olettaa.

– Tulin hakemaan sinut päällikön luo. Sait varmasti sanan? Kyro kysyi.

Choum nyökkäsi. Kyro asteli pöydän luo ja istuutui sen ääressä olevaan, ajan nakertamaan puiseen tuoliin. Choum istui häntä vastapäätä. He olivat hetken hiljaa.

– Oletko kertonut lapsille sodasta? Choum kysyi.

– Olen, vastasi Kyro ja nosti jalat pöydälle niin, että maihinnoususaappaiden varret lepäsivät kuluneella puupinnalla.

– En halua, että kerrot minun sotakokemuksistani kenellekään.

– Ne ovat minunkin kokemuksiani.

– Kerro sitten omista kokemuksistasi. Minä en halua muistella sota.

– Haluatko jotakin? Choum murahti puheenaihetta vaihtaakseen.

– Onko aamiaiseksi puuroa vai kuivaa leipää?

– Kuivaa leipää.

– Ei kiitos, söin jo kuivattua rottaa, Kyro naurahti soinnittomasti. – Naapurisi vaihtaa rottia haulikonpanoksiin. Kasvattaa niitä varmaan kellarissaan.

Choum käveli nurkassa seisovalle vanhalle jääkaapille. Sähköä siihen ei ollut tullut vuosikymmeniin, mutta tiiviissä kaapissa leipä pysyi pidempään hyvänä. Pölyisessä ovesa oli jääkaappimagneetti, jonka haalistunut kuva esitti heidän kotikaupunkiaan taustanaan lumihuippuiset vuoret. Choum sipaisi pölyn pois halkeilleen lasituksen pinnalta. Kaupungista etelään sijaitsevilla rinteillä ei enää pitkään aikaan ollut näkynyt lunta.

Jääkaapin päällä seisoivat tonkka, josta Choum laski kaksi mukillista vettä. Hän asetti peltiset juoma-astiat pöydälle. Kyro ojensi kätensä mukia kohti. Kädestä kuului matala surina, kun hän kurotti ja tarttui mukiin. Pienessä ja hiljaisessa tilassa ääni kuulosti kovalta. Kyro oli menettänyt kätensä sodassa. Silloin oli ollut rutiinitoimenpide asentaa tilalle kyberneettinen raaja. Choum tiesi, että sen sormien puristusote oli kyllin vahva murtamaan luita.

– Kokoontumisesta tulee vaikea. Mustat korret ovat lisääntyneet niin, että vilja tulee loppumaan ennen sadon kypsymistä, Choum aloitti.

– Kai tiedät, että me emme ole menossa vahtikoiriksi Kokoontumiseen kuten aiempina vuosina? Kyro kysyi.

– Sain sanan, että siellä pitäisi olla jo aamulla. Minulla on omat aavistukseni...

– Kokoontumisesta ei tarvitsisi tulla vaikea. En ymmärrä, miksi kylät eivät ole yhdistyneet jo vuosia sitten, Kyro keskeytti.

– Niin kauan kuin Gomin kaivoksessa käytetään meikäläisiä orjina, sitä ei tule tapahtumaan. On onni, että rauhan aika on kestänyt näinkin kauan.

Kyro hymähti.

– Siitä on jo ainakin viisi vuotta. Orjien kaappaamisesta meinaan. He ovat varmaan jo osa kylää. Gomilasia. Minusta meidän pitäisi yhdistyä, vaikka sitten väkisin. Merc on vahva johtaja. Jos kaikki kylät yhdistyisivät, olisimme vahvempia.

– En ymmärrä, mitä tarkoitat. Meillä kaikilla on sama ongelma, eikä ruoka lisäännä yhdistymällä.

– Kun kaikilla on sama ongelma, ruoasta saattaa tulla sota. Ja vahva johtaja on aina etu, Kyro sanoi.

– Saa nähdä, mitä muilla kylillä on siihen sanottavaa, Choum vastasi.

Kyro nousi pöydän äärestä.

– Taitaa olla aika mennä.

– Kuulin, että Mattin partio palasi eilen. Ilman Annea, Choum sanoi vakavana.

– Minäkin kuulin siitä. Luulen, että juuri sen takia olemme menossa päällikön luo näin aikaisin. Hän saattaa olla aikeissa lähettää meidät pohjoiseen sille tehtävälle, josta puhui aiemmin, Kyro sanoi ja työnsi oven auki.

Choum nyökkäsi.

He lähtivät kohti muutaman korttelin päässä sijaitsevaa kylän keskustaa. Ennen suurta sotaa kaupunki oli ollut tärkeä keskus. Se oli ollut täynnä matalia, kivistä rakennettuja kerrostaloja ja vauraita omakotialueita. Sodan jälkeen osa runnelluista rakennuksista oli pikkuhiljaa hautautunut hiekkaan, kun eroosio oli kuluttanut maan pintakerroksen. Jäljellä olevat talot olivat eri tavoin korjailtuja, kuin palapelejä, joihin oli otettu palasia toisista palapeleistä, eikä mikään oikein sopinut yhteen. Vuosien saatossa niitä oli paikkailtu toisista rakennuksista otetuilla osilla, puulevyillä, pellinpalasilla ja kivenmurikoilla.

Päällikön asumus sijaitsi kylän keskellä. Vaikuttava kompleksi rajasi sisäpihan kolmelta sivulta, ja sen julkisivua koristivat lukuisat pylväät. Rakennuksen pinta oli joskus ollut vaaleaa marmoria, mutta se oli tummunut lähes mustaksi. Toinen sisäpihaa reunustavista siivistä oli sortunut, ja ikkuna-aukot katselivat heitä kuin kuolleet silmät. Rakennuksen edustalla oli avara aukio, jonka keskellä oli pommin jälkeensä jättämä kraatteri. Monttuun oli heitetty täytteeksi laattoja, jotka erottuivat neliskanttisina möykkyinä hiekan alla.

Rakennuksen portailla seisojia muutama ihminen, jotka huusivat ja osoittelivat suurella oviaukolla seisovaa vartijaa. Yksi heistä oli nainen, jonka Choum oli edellisenä päivänä nähnyt ruokajonossa viljavaraston luona.

– Meille ei riittänyt! Te pimitätte ruokaa itsellenne! Te haluatte itsellenne kaiken! Minun lapseni näkevät nälkää! huusi nainen murtuneella äänellä.

Oviaukon edessä seisova, virttyneeseen t-paitaan ja reikäisiin reisitaskuhousuihin pukeutunut vartija tuijotti kahta porrasta alempana seisovaa, riepuihin pukeutunutta naista.

– Mene pois, vartija sanoi.

– Minun lapseni tarvitsevat ruokaa! Vitun mulkku!

Nainen purskahti itkuun.

– Mene pois, sanoi vartija ja kohensi asentoaan. – Ole seuraavalla kerralla ajoissa, niin ehdit jonon ensimmäiseksi.

Nainen otti maasta kourallisen hiekkaa ja heitti sen kohti miehen kasvoja. Auringonvalo sai ilmassa lentävät hiekanjyvät kimaltamaan. Vartija potkaisi naista kohti. Choum pysähtyi ja tuijotti vartijaa. Tämä käänsi katseensa pois ja tuhahti. Choum ja Kyro kävelivät miehen ohi ja sisään oviaukosta.

Aamuauringon jälkeen meni hetki tottua korkeassa aulassa vallitsevaan hämääseen. Heitä vastassa oli Mp-5-konepistoolilla varustautunut vahti, joka nyökkäsi kohti vasemmalla olevaa ovea.

He kävelivät aulan läpi raskaalle, puiselle kaksoisovelle, joka päästi auetessaan pitkän narahduksen. Valtavan kokoisen huoneen keskellä oli ovaalin muotoinen pöytä, jonka toisella puolella istui lyhyt, noin viisissäkymmenissä oleva nainen, kylän päällikkö. Hänellä oli lyhyeksi kynitty tukka, tarkkaavainen katse ja nopeat eleet. Pöydällä päällikön edessä lepäsi suuri ja kulunut nahkainen käsilaukku. Päällikön lisäksi huoneessa oli kaksi kauhtuneisiin aavikkomaastopukuihin pukeutunutta soturia, jotka olivat aina aseissa ja päällikkönsä mukana.

– Kyro! Choum!

Heidän päällikkönsä käveli nopeasti heidän luokseen ja tervehti heitä lämpimästi puristaen heidän käsiään kaksin käsin.

– Kiitos, että tulitte. Haluan puhua kanssanne muutamasta asiasta. Käykää istumaan.

Suurta huonetta käytettiin lähinnä Kokoontumisten aikana, harvoin muulloin. Raskaan pöydän päältä oli pyyhitty pölyä, mutta sitä oli vielä runsaasti jäljellä. Pöydän takana oleva kiviseinä oli vaaleansininen, ja siinä erottui haalistunut, valkoisella maalilla maalattu pyöreä kuvio, ehkä seppele.

Choum heilautti kädellään suurimmat tomut tuolilta ja istui yskäisten. Kyro istui hänen viereensä.

Päällikkö istui toiselle puolen pöytää ja katsoi heitä vuorotellen vakavan näköisenä.

- Aion lähettää teidät pitkälle matkalle, päällikkö sanoi.
- Arvelinkin, että et kutsunut meitä Kokoontumisen vuoksi. Jos aseet kuitenkin lentävät esiin, meille voisi kyllä olla käyttöä täälläkin, sanoi Kyro.
- Voisi olla, mutta ette ole täällä sen vuoksi kuten arvelitkin. Teidän tehtävänne on tärkeämpi.

Choum ja Kyro katsahtivat toisiaan.

- Kasvirutto tuhoaa satomme, emmekä voi sille mitään. Siilo on lähes tyhjä, ja pelloilla kasvava vilja riittää vain muutamaksi kuukaudeksi, korkeintaan puoleksi vuodeksi. Mustat korret valtaavat alaa nopeasti. Nopeammin kuin osasimme arvata. Säännösteltynäkään vilja ei riitä kaikille.
- Se alkaa olla jo silmiinpistävää, sanoi Choum.
- Järvestä ei myöskään saa enää kalaa, kuten varmasti olette huomanneet. Lisäksi muurahaisfarmi on ryöstetty. Kuolemme nälkään tai ruoasta käytävään sotaan, sillä lähikylissä syötävää tuskin on yhtään sen enempää.

Päällikkö piti tauon ja katseli heitä.

- Olen lähettänyt partiota etsimään muurahaispesiä ja toisen etsimään mitä tahansa muuta ruokaa. Teistä tulee partio, joka lähtee kaikkein vaarallisimmalle tehtävälle.
- Ovatko partiot löytäneet mitään?

Päällikkö pudisteli päätään.

- Eivät tarpeeksi. Kävi Kokoontumisessa miten hyvänsä, teidän on lähdettävä matkalle. Pitkälle ja vaaralliselle matkalle.

Päällikkö työnsi käden taskuunsa ja kaivoi sieltä jotain, jonka sulki nyrkkiinsä.

- Te otatte tämän mukaanne ja lähdette pohjoiseen ja palaatte vasta, kun teillä on jokin ratkaisu.

Hän katsoi ensin Kyroa ja sitten Choumia ja laski sen jälkeen pöydälle noin sormen kokoisen, suorakulmaisen metallinpalan. Sitten hän nosti katseensa Choumiin.

– Ota se.

Choum otti mustan metallinpalasen käteensä. Kyron kädessä olevat sähkömoottorit päästivät terävän surahduksen.

Päällikkö alkoi kävellä huoneessa edestakaisin kädet selkänsä takana.

– Se on avain. Se on ollut meidän hallussamme niin kauan, kuin olemme viljelleet peltojamme näillä seuduilla. Se löytyi tämän talon kellarissa olleesta lukitusta holvista jo silloin, kun ensimmäiset meistä hakivat täältä suoja sodan jälkeen. Siitä lähtien se on ollut kylän päällikön hallussa. Se on ollut päälliköiden aarre. Kun se löydettiin, sen mukana oli paperinen kartta. Ennen kuolemaansa edeltäjäni kertoi, että kun hänen edeltäjänsä oli uskonut avaimen hänen haltuunsa, sen mukana oli seurannut vain yksi neuvo: kun kaikki muu toivo on mennyt, kun ruoka on loppumassa, voi vaeltaa kartan osoittamaan paikkaan.

Hän pysähtyi vähäksi aikaa kuin selvittääkseen ajatuksiaan. Sitten hän jatkoi kävelemistään.

– Pidin juttua lähinnä satuna, tai ainakin... No, mitä nyt enää voi olla jäljellä... Mutta nyt meillä ei enää ole vaihtoehtoja.

Päällikkö pysähtyi ja kääntyi heitä kohti.

– Aika on koittanut, muuta toivoa ei enää ole. Kartta kertoo, mihin teidän tulee avaimen kanssa matkata. Kun pääsette sinne, on teidän tehtävänä selvittää, millä tavoin tämä avain voi meidät pelastaa. Jos voi. Te olette viimeinen toivomme.

Choum katseli kädellään lepäävää metallinkappaletta.

– Et siis tiedä, mitä siellä on? hän kysyi.

– En. Mutta meidän on pakko yrittää.

Päällikkö avasi kartan keskelle pöytää ja tökkäsi sormensa lähes sen reunalle.

– Te menette tänne. Pohjoisessa sijaitsevalle saarelle.

Choum henkäisi ääneen.

– Miksi kerrot meille tämän kaiken nyt? Kokoontumisen päivänä?

– Eilen saapunut partio palasi täysin tyhjin käsin. Ja takaisin tuli vähemmän kuin lähti matkaan. Lisäksi vain teillä on kielitaitoa ja kokemusta, joita matkalla tarvitaan. Voitte lähteä valmistautu...

Päällikön sana jäi kesken, kun ulkoa kuului laukauksia. Päällikön otsa rypistyi. Oveen koputettiin, ja huoneeseen astui hengästynyt vartija.

– Gomilaiset ovat jo täällä. Hampaisiin asti aseissa, ammuskelevat ilmaan. Lisäksi melko lähellä näkyy ainakin kaksi pölypilveä.

– Kokoontuminen alkaa keskipäivällä, gomilaisten piti tulla vasta tuntien kuluttua! huudahti päällikkö.

Aulasta alkoi kuulua puhetta. Päällikkö otti äkkiä kartan ja ojensi sen Kyrolle. Lisäksi hän kaivoi taskustaan kompassin ja antoi sen Choumin käteen.

– Teidän on lähdettävä heti. Jos odotamme toisia, avaimesta saattaa... Syntyy taistelu. En voi ottaa sitä riskiä, että minulla ei olisi lähettää ketään pohjoiseen. Että ei olisi toivoa...

Ovesta vyöryi sisään ryhmä raskaasti aseistettuja miehiä. Päällikkö avasi nopeasti käsilaukkunsa ja veti esiin kaksi MAC-10-konepistoolia. Pitkine tankolippaineen ne näyttivät pienikokoisen päällikön käsissä jättimäisiltä tappokoneilta.

Gomilaisten johtaja oli kaikkia muita päätä pidempi, roteva mies, jolla oli kasvoillaan ylimielinen ilme, olallaan AK-47-rynnäkkökivääri ja yllään ruosteisista metallilevyistä valmistettu rintapanssari. Hänen poskeensa oli maalattu punaisella suuri G kuten koko Gomista saapuneiden seurueelle. Miehiä oli kaikkiaan viisi, ja heillä oli yllään erilaisia suoja. Yhdellä oli pellistä muotoillut hartiasuojukset, joista törötti ilkeän näköisiä metallipiikkejä.

– Tultiin neuvottelemaan!

Gomilaiset naureskelivat päällikkönsä letkautukselle.

Päällikkö katsoi Choumia ja Kyroa merkitsevästi ja nyökkäsi. Choum ja Kyro nousivat, nyökkäsivät päällikölle ja lähtivät kohti ovea.

– Mihin te rotat olette menossa? körmy kysyi.

Piikikkäin hartiasuojuksin varustautunut mies asettui konepistooli lonkalla oven eteen. Pienen hiljaisen hetken aikana kuului, kuinka päällikön vieressä seisova soturi naksautti aseensa varmistimen pois päältä.

– Ehkä niille tuli kusi hätä, päällikkö vastasi.

– Me lähdemme matkalle, Merc, Kyro sanoi gomilaisten komentajalle ääntäen tämän nimen painokkaasti.

Merc käänsi katseensa Kyroon, joka nyökkäsi tuskin havaittavasti. Sitten Merc antoi hartiasuojusmiehelle merkin väistää.

– Minun ei tarvinne muistuttaa, että meidän kastelujärjestelmäämme suojaava räjähteensä on yhä toimintavalmis, päällikkö sanoi Mercille. – Jos räjäytän sen, kaikki menee. Myös viljavarastot.

Choum ja Kyro kävelivät ulos huoneesta ja koko rakennuksesta. Kun he astuivat aukiolle, sitä lähestyi etelästä lava-auto, jonka lavan kulmaan kiinnitetyssä tangossa liehui lippu, johon oli kuvattu verinen irtopää. Auto pysähtyi aukion reunalle, ja lavalta hyppäsi maahan kolme aseistettua hahmoa. Hieman kauempana lähestyi kaksi pölyvanaa lisää.

– Tunnen itseni petturiksi. Mitä jos täällä tulee taistelu? Choum sanoi.

– Kuulit mitä päällikkö sanoi, Kyro sanoi. – Tavataan minun luonani, tule niin pian kuin ehdit.